

Pol za smeh, pol za res.

Iz torbe o. Ivana Svetokriškega.

(Priredil Josip Balič.)

20. Troje srečnih povablencev.

V dominikanskem samostanu „Senteren“ na Portugalskem je živel v prvi polovici trinajstega stoletja bogaboječ duhovnik, imenovan oče Bernard. Bil je sakristan. Zvesto in pridno je opravljal svoj posel. Pri sebi je imel vedno dva fantiča, čedna in nedolžna, kakor dva angelčka, da sta lepo stregla pri sv. mašah. Po svetem opravilu ju je učil tudi brati in pisati. zlasti pa Bogu lepo služiti.

Dan za dnem sta prihajala dečka že zarano v samostan ter prinašala s seboj tudi malo zajtreka, da sta ga použila o določenem času. Imela pa sta navado, da sta hodila zajtrkovat v kapelico, stoječo pod samostanom, v kateri je bil kamenit kip Marije Device, ki je v naročju držala svoje ljubo dete, Jezusa.

In res, dokaj prijetno je bilo v tej samotni kapelici. Tam se je človek izborno odpočil in okrepčal na duši in na telesu. Dva mogočna, stoletna hrasta, ki sta se dvigala visoko nad kapelo, sta delala senco in hlad v poletju, a po zimi sta izdatno zadržavala burjo. Kar pa je posebno ugajalo, to je bil nenavadno mil in čaroben pogled na Marijo in njenega ljubega Sina. Zdelo se je, da se Jezusček z Materjo pogovarja ter da smehljaje giblje z očmi.

Neki dan zajtrkujeta dečka po navadi. Med njiju nedolžnim pogovorom se zmuzne Jezusček nenadoma in na čudovit način Mariji iz naročja ter stopi živ k njima doli, proseč ju, naj bi tudi njemu kaj dala. Dečka se malo prestrašita. Ko pa vidita, da se Jezusček z njima pogovarja kakor kak tovariš, se osrčita ter delita drug za drugim kruhek z božjim Detetom. In to se je od onega časa naprej pogosto dogajalo.

Izredno vesela sta bila dečka tega dogodka. Njuno veselje pa se je polagoma nekoliko skalilo. Opazila sta, da jima Jezusček nikoli nič ne prinese. Slednjič razodeneta vso stvar očetu Bernardu.

Bernard jima zapove, naj prvikrat, ko ju Jezusček zopet naprosi zajtreka, takole izpregovorita: „O nežni, ljubeznivi Jezus! Midva sva tebi že večkrat postregla v zajtrekom, lepo te prosiva torej, povabi enkrat tudi ti naju in našega očeta Bernarda h kosilu tvojega nebeškega Očeta.“

In res, ko se jima naslednjega dne Jezusček zopet pridruži, ga nagovorita dečka, kakor jima je bil ukazal oče Bernard. Jezusček pa jima reče: „Rad ugodim vajini želji. V dan mojega vnebohoda ste povabljeni vsi trije z očetom Bernardom h kosilu mojega Očeta. Pripravite se!“ To rekši, izgine.

Z nepopisnim veseljem stečeta dečka naznanit očetu Bernardu presrečno povabilo. Ker je manjkalo do vnebohoda le še nekaj dni, se pripravljajo z veliko pobožnostjo na sveti praznik.

Slednjič pride zaželjeni dan. Oče Bernard mašuje o navadni uri izredno pobožno, in dečka mu zvesto strežeta. Ko Bernard odmoli zadnji evangeliј, naslonijo vsi trije glave na altar in sladko zaspé v Gospodu. Njih angelske duše pa zlete v rajske višave k nebeškemu godovanju.

* * *

21. Od psa se učite !

O psu ste izvestno že marsikaj slišali doma in v šoli. Komu niso znane njegove lepe lastnosti? Pes je svojemu gospodarju zvest in poslušen. Nauči se lahko marsikaj, da človeka zabava. Pes varuje človeku imovino, ga čuva v nevarnosti do zadnjega diha in še celo po njegovi smrti žaluje po njem. Pes pomaga človeku pri lovu in na paši, mu brani čredo pred požrešnim volkom. Zato imamo o psu zabeleženo marsikatero zanimivo dogodbico. Gotovo vam je znano, kako je neki pes svojemu gospodarju, kupcu, rešil izgubljeni mošnjiček denarjev; kako je ta ali oni pes potegnil gospodarja iz vode ali ga branil pred razbojniki. Znano vam je morda tudi o bernardinskih psih, kako v snegu ponesrečenim popotnikom pomagajo ter jim rešujejo življenje. Poslušajte še o nekem psu dogodbico, ki se je že davno dogodila v Lizboni, glavnem mestu Portugalske.

V Lizboni je imel neki gospod psa, ki je na čudovit način kazal izredno spoštovanje do presvetega Rešnjega Telesa, zlasti če so Najsvetejše nesli bolniku. Hodil je namreč z ljudmi v izprevodu tiho, mirno in s povešeno glavo. Od začetka se nihče ni zmenil za psa. Ko so ga pa pogostoma videli v izprevodu, so se začeli ljudje začudeno povpraševati, kaj bi neki to pomenilo.

Nekega dne se pripeti, da nesó sv. Popotnico mimo gospodarjeve hiše. Pes opazi to, pa videč, da so hišne duri zaprte, skoči naglo skozi odprto okno na ulico, in spremlja Najsvetejše. Idoč nekikrat po navadi v izprevodu, vidi na uličnem tlaku spečega človeka. Takoj gre k njemu, zalaja ter ga zdrami in tako prisili, da počasti božjega Zveličarja. Drugikrat se je primerilo, da je mimo izprevoda z Najsvetejšim jezdila neka kmetica. Pes, ki je videl to nespodobnost, se je jezno zaletaval v ženo, dokler ni osla razsedla in pokleknila. Zopet se je zgodilo, da so nesli enkrat bolniku ponoči prešveti Zakrament. Pes, začuvši zvonček, steče hitro po stopnicah, a ko najde duri zaprte, se vrne naglo h gospodarju, skoči na posteljo, zalaja in takorekoč prosi, naj mu odpre vrata. A ker se ta nič ne zmeni za vse to, steče pred deklinó spalnico ter skače in cvili tako močno, da je bila dekla prisiljena vstati in mu odpreti vrata. Tudi je imel ta pes navado, da je stal veliki teden, ko so položili presveto Rešnje Telo v božji grob, celih 24 ur tamkaj brez jedi in pijače, gledaje nepremično proti svojemu Stvarniku.

Menda si je bil Bog sam izbral to brezumno žival, da bi malomarne in nehvaležne ljudi opominjal k počeščenju najsvetejšega zakramenta.

